

บทที่ 5

การอภิปรายผลและสรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง "การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคสสถาน: ศึกษากรณีเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลโชคชัย เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้กำหนดคำถามการวิจัยในครั้งนี้ว่า ลักษณะของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคสสถานเป็นอย่างไร ลักษณะสภาพแวดล้อมของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคสสถานเป็นอย่างไรและแนวทางการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคสสถานเป็นอย่างไร

โดยมุ่งศึกษาเหยื่ออาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคสสถาน ในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลโชคชัยซึ่งคดีได้สิ้นสุดแล้วและสามารถจับกุมตัวคนร้ายได้แล้ว จำนวน 8 ราย โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เลือกเก็บข้อมูลโดยสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) ด้วยตนเอง โดยมุ่งศึกษายังตัวเหยื่ออาชญากรรมซึ่งมีความพร้อม เต็มใจและยินยอมที่จะให้สัมภาษณ์ ซึ่งผู้วิจัยได้เริ่มทำการเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 20 ตุลาคม 2554 ถึงวันที่ 30 มีนาคม 2555 ก่อนที่จะนำข้อมูลที่ได้อภิปรายและเขียนรายงาน

1.1 การอภิปรายผลและสรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง "การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคสสถาน: ศึกษากรณีเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลโชคชัย" เพื่อศึกษาว่าลักษณะของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคสสถาน ลักษณะสภาพแวดล้อมของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคสสถาน และแนวทางการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคสสถาน สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1.1.1 ลักษณะของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคสสถาน

1) ประเภทของผู้ที่ตกเหยื่ออาชญากรรม

จากผลการศึกษาสามารถจำแนกผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ 2 ประเภทกล่าวคือ

ประเภทที่ 1 เหยื่อเป็นผู้บริสุทธิ์ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากรรม

ประเภทที่ 2 เหยื่อเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากรรม

โดยจากผลการศึกษาสามารถอธิบายลักษณะของเหยื่ออาชญากรรมได้ตามการจำแนกประเภทของเหยื่ออาชญากรรมโดย Stephen Schafer ซึ่งได้แบ่งแยกประเภทของเหยื่อโดยยึดความรับผิดชอบในการทำความผิดที่สำคัญ เป็นการแบ่งที่ชี้ให้เห็นว่าใครควรรับผิดชอบในเรื่องไหน และในขอบเขตกว้างขวางเพียงใด โดยเหยื่อประเภทที่ 1 สอดคล้องกับเหยื่อที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากร (Unrelated Victims) ซึ่งเป็นเหยื่อที่ไม่มีความสัมพันธ์แต่ประการใดกับอาชญากรเป็นเพียงผู้รับเคราะห์กรรมจากอาชญากรเท่านั้น ทุกคนอยู่ในสภาวะแวดล้อมที่อาจจะตกเป็นเหยื่อเมื่อไหร่ก็ได้ ผู้ประกอบอาชญากรรมได้เลือกปฏิบัติตามอำเภอใจ หรือโดยการวางแผน หลังจากได้พิจารณาสถานการณ์แล้ว ถือได้ว่าอาชญากรต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของตนทั้งหมด โดยตัวเหยื่อเองไม่ได้มีความประมาท บกพร่อง หรือพลั้งพลาดในการป้องกันเคสสถานจึงเป็นเพียงผู้ที่ตกเหยื่อเท่านั้น ส่วนประเภทที่ 2 สอดคล้องกับเหยื่อที่จุดชนวนหรือจูงใจให้เกิดอาชญากรรม (Precipitative Victims) เหยื่อประเภทนี้มีได้กระทำการใดเป็นพิเศษแก่อาชญากร แต่พฤติกรรมอันปราศจากความตั้งใจของเหยื่อกลับส่งเสริม ล่อใจ หรือจูงใจให้อาชญากรรมทำความผิดต่อเหยื่อ โดยพฤติกรรมของเหยื่อประเภทนี้ คือ พฤติกรรมซึ่งได้แก่ การเปิดประตูรั้วบ้านทิ้งไว้ การไม่ได้ใส่กุญแจประตูหน้าบ้าน และการวางทรัพย์สินไว้หน้าบ้านซึ่งอาจด้วยข้อจำกัดของพื้นที่ใช้สอยหรือความจำเป็นที่จะต้องวางทรัพย์สินเอาไว้แต่ไม่ได้มีเจตนาที่จะล่อตาล่อใจอาชญากร แต่หากเปรียบเทียบกับบ้านใกล้เรือนเคียงที่มีการปิดประตูหน้าบ้านอย่างเรียบร้อยหรือเก็บทรัพย์สินอย่างมิดชิดแล้ว บ้านที่เปิดประตูรั้วทิ้งไว้หรือมีทรัพย์สินที่มีค่าอยู่หน้าบ้านย่อมสามารถสร้างแรงจูงใจหรือจุดชนวนให้เกิดอาชญากรรมได้มากกว่า สอดคล้องกับผลการศึกษาของปนัดดา ถิ่นหาญวงศ์ (2553: 98) คือ เมื่อพิจารณาจาก

คำตอบในประเด็นย่อยๆ ของการมีส่วนร่วมของเหยื่อแล้ว พบว่า เหยื่อยังมีข้อบกพร่องในหลายๆ เรื่อง เช่น ส่วนใหญ่เหยื่อมักจะเปิดประตูบ้านทิ้งไว้หรือปิดแต่ไม่ได้ล็อกประตูหน้าบ้าน การวางสิ่งของที่มีมูลค่าไว้บริเวณหน้าบ้าน การใช้วัดถึงความร้ายแรงของตน การมีเพื่อนบ้านที่อยู่อาศัยแบบต่างคนต่างอยู่ รวมถึงการทะเลาะวิวาทระหว่างเพื่อนบ้านใกล้เคียง ซึ่งประเด็นดังกล่าวแม้จะไม่ใช่สาเหตุของการเกิดอาชญากรรมโดยตรง แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าพฤติกรรมดังกล่าวมีโอกาสที่จะก่อให้เกิดอาชญากรรมแทบทั้งสิ้น

2) แบบแผนในการดำเนินชีวิตของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

จากผลการศึกษาพบว่ากลุ่มกรณีศึกษาส่วนใหญ่มีแบบแผนการดำเนินชีวิตที่มีความเสี่ยงที่จะตกเป็นเหยื่อโดยสามารถแยกแบบแผนในการดำเนินชีวิตได้เป็น 2 ลักษณะกล่าวคือ

ลักษณะที่หนึ่ง คือ เห็นว่าแบบแผนนั้นคือความเคยชิน ง่ายไม่ยุ่งยาก และสะดวกสบายต่อการใช้งานทั้งต่อตัวตนเองและสมาชิกในครอบครัว ซึ่งแบบแผนนั้นได้ถูกดำเนินมาอย่างต่อเนื่องยาวนานจนทำให้เกิดความเคยชินและเกิดความชะล่าใจโดยระยะเวลาที่ผ่านมาไม่เคยเกิดเหตุอาชญากรรมใดๆ มาก่อน

“ผมก็ถือคฤภุญแจบ้างไม่ถือคบบ้าง เพราะลูกชายกลับบ้านไม่ค่อยเป็นเวลา”

นายเสริมสร้าง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

“ปกติวันอาทิตย์ผมก็จะออกไปรับงานตอนเช้าๆ คือจะเลื่อนประตูลงมานิดหน่อย”

นายไสว, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

“ผมก็วางรองเท้าไว้หน้าห้องตลอดไม่คิดว่ามันจะหาย”

นายแสดง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

ลักษณะที่สอง คือแบบแผนที่ดำเนินไปด้วยความไม่ได้ตั้งใจจะเปิดโอกาสแต่บางครั้ง ประมาท หรือลืม หรือคาดไม่ถึงว่าจะทำไปสู่เหตุการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ประมาท หรือ ลืม หรือคาดไม่ถึงว่าจะทำไปสู่เหตุการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้

"ปกติวันอาทิตย์ผมก็จะออกไปรับงานตอนเช้าๆ ก็จะเลื่อนประตูลงมานิดหน่อย"

นายแสดง, *สัมภาษณ์*, 16 ตุลาคม 2554

"ผมก็วางรองเท้าไว้หน้าห้องตลอดไม่คิดว่ามันจะหาย"

นายแสดง, *สัมภาษณ์*, 16 ตุลาคม 2554

จากทั้งสองลักษณะนี้สามารถสอดคล้องกับทฤษฎีแบบแผนในการดำเนินชีวิต The Lifestyle Theory ซึ่งเป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงความเสี่ยงที่แตกต่างกันของการตกเป็นเหยื่อหมายความว่าในการดำเนินชีวิตของคนเรานั้นจะมีความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่อแตกต่างกันไป โดยผู้ที่ตั้งตัวแบบนี้คือ Hindelang, Gottfredson และ Garofalo (1978, อ้างถึงใน อรรถพร ชูบำรุง :2554) และได้มีการสรุปสาระสำคัญเกี่ยวกับความเสี่ยงที่จะต้องตกเป็นเหยื่อไว้ว่า บุคคลที่น่าจะประสบเคราะห์กรรมจากการตกเป็นเหยื่อย่อมขึ้นอยู่กับแนวความคิดในการดำเนินชีวิตนั่นเอง หมายความว่าหากมีแนวความคิดที่ชอบเสี่ยงก็ย่อมง่ายต่อการตกเป็นเหยื่อมากกว่าแนวความคิดที่ไม่ชอบเสี่ยง ดังนั้นผู้ที่มีแนวคิดในการดำเนินชีวิตอย่างเคยชินและกระทำแบบแผนนั้นมาอย่างยาวนาน ซึ่งได้แก่ การเปิดประตูบ้านทิ้งไว้ การไม่ใส่กลอนประตูหน้าบ้าน หรือการวางทรัพย์สินสำหรับใช้สอยไว้อย่างสามารถมองเห็นได้ ย่อมต้องแบกรับความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่อมากกว่าผู้ที่ไม่ได้มีแบบแผนดังกล่าว การแบกรับความเสี่ยงดังกล่าวผู้ตกเป็นเหยื่ออาจจะมองเห็นแง่ของประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นเช่น เพื่อความสะดวกสบายเพื่อความง่ายต่อการใช้ประโยชน์ เป็นต้น ส่วนผู้ที่ประมาทหรือขาดสติเป็นครั้งคราวย่อมมีความเสี่ยงในระดับที่รองลงมา สอดคล้องกับผลการศึกษาของปนัดดา ถินหาญวงศ์ (2553: 103) ในด้านรูปแบบวิถีชีวิตของเหยื่อซึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อรูปแบบวิถีชีวิตของเหยื่อที่ทำให้เกิดอาชญากรรมในระดับปานกลาง

ซึ่งจากแบบแผนในการดำเนินชีวิตของผู้ตกเป็นเหยื่อที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะเป็นไปในลักษณะทิศทางเดียวกันกับการศึกษาตามที่ Cromwell และคณะ ได้กล่าวไว้ว่า ขโมยจะช่างน้ำหนักปัจจัยที่ตามมาเมื่อประเมินค่าเป้าหมายอันได้แก่

1. นัยยะเวลาในการอยู่อาศัย: จะชี้ให้เห็นว่าบ้านจะว่างหรือไม่ รวมถึงแสงสว่างภายในบ้าน, พื้นที่จอดรถ และการเข้าออกของคนที่อยู่อาศัยภายในบ้าน

2. นัยยะการควบคุมดูแล: ซึ่งรวมถึงปัจจัยทางด้านนิเวศวิทยา เช่น ระบบการติดตั้งอุปกรณ์ให้แสงสว่างหรือแปลงไม้ประดับรอบๆบ้าน ผู้กระทำผิดมีแนวโน้มที่จะหาทรัพย์สินที่อยู่บริเวณพื้นที่ที่ให้แสงสว่างได้ไม่ทั่วถึงหรือแยกส่วนออกมจากบ้านพบ

3. นัยยะความสามารถในการเข้าถึง: นัยยะความสามารถในการเข้าถึงสะท้อนให้เห็นความง่ายต่อการที่ขโมยอาจเข้ามาในเคหะสถานของตนเอง ขโมยจะมองหาบ้านที่เปิดประตูหรือหน้าต่างไว้และหลีกเลี่ยงบ้านที่มีสัญญาณกันขโมย สุนัขสามารถเห่าตรงทางเข้า หรือบ้านที่ใช้ complex locks Vito, Maahs และ Holmes (2007: 334) และจตุรรัตน์ เชื้ออำนาจ (2551:131) นักย่องเบาอาศัยช่องโอกาสหรือความเผอเรอของเหยื่อ โดยเหยื่อมักไม่รู้ว่าเป็นผู้ร้าย

ผลจากการศึกษาพบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ขาดการป้องกันเคหสถานของตัวเองทั้งนี้เกิดจากความประมาทเลินเล่อคิดว่าจะไม่เกิดเหตุการณ์ร้ายกับตนเอง เกิดจากความสะดวกสบายเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับตัวเองและครอบครัว เกิดจากความเคยชินเห็นว่ครั้งที่แล้วก็ทำไม่เห็นจะมีเหตุการณ์ร้ายใดเกิดขึ้นกับตัวเอง เกิดจากไม่ได้ปรับปรุงที่อยู่อาศัยให้มีความปลอดภัยมากกว่าเดิม ซึ่อบ้านมาหลายสิบปีก็ไม่ได้คิดที่จะปรับปรุงบ้านหรือสภาพบ้านให้ดีขึ้น จึงทำให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคหสถานนอกจากนี้เหยื่ออาชญากรรมยังมีกิจวัตรประจำวันที่คงที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ได้แก่ การเข้านอนในเวลาเดิม การออกจากบ้านในเวลาเดิม การออกไปทำธุระในเวลาเดิม ซึ่งเป็นที่สังเกตเห็นและรับรู้ของคนโดยทั่วไปหรือผู้กระทำผิดด้วย

เมื่อสบโอกาสผู้กระทำผิดจึงใช้เงื่อนไขเวลาหรือช่องว่างของโอกาสเข้าไปลักทรัพย์ในเคสสถาน โดยตัวของเหยื่อเองก็ไม่ได้มีการเตรียมตัวหรือเตรียมอุปกรณ์ก่อนเกิดเหตุได้เลย

3) กิจวัตรประจำวันของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

จากการศึกษาผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคสสถานพบว่าด้วยกิจวัตรประจำวันของเหยื่อที่มีลักษณะที่ทำให้เกิดช่องว่างของโอกาสจึงเป็นสาเหตุให้เกิดเป้าหมายที่เหมาะสม (suitable targets) ในการลักทรัพย์นั่นก็คือ เคสสถาน

“ผมก็ลือคฤงญแจบ้างไม่ลือคบ้าง”

นายเสริมสร้าง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

“ผมจำไม่ได้จริงๆ ว่าได้ลือคห้องหรือเปล่า เพราะตอนนั้นมันๆ นิดหน่อย”

นายแสง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

“คือจะเลื่อนประตูลงมานิดหน่อย”

นายไสว, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

“มันเปิดประตูห้องเก็บของอีกห้องหนึ่งที่มีอะไร มีแต่อาหารแมว หนังสือพิมพ์อะไรอย่างนี้ แล้วก็ปีนเข้าไปอีกห้องหนึ่ง”

นางหทัย, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2555

“ส่วนห้องเก็บของไม่ได้ลือคเพราะทรัพย์สินส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่เก่า”

นายหนุ่ม, สัมภาษณ์, 29 กุมภาพันธ์ 2555

และจากการศึกษาผู้ที่ตกเป็นเหยื่อพบว่าไม่สามารถคุ้มครองหรือดูแลทรัพย์สินของตนเองไว้ได้เนื่องจากในสองลักษณะด้วยกันคืออยู่ในช่วงเวลากลางคืนที่มีการพักผ่อนนอนหลับกันหมดทั้งบ้านแล้ว อีกกรณีหนึ่งก็คือการไปทำธุระข้างนอกจึงทำให้ความสามารถในการคุ้มครองดูแล

ทรัพย์สินลดน้อยลงไป ซึ่งสามารถอธิบายลักษณะดังกล่าวได้ด้วยทฤษฎี Routine Activity Theory มีหลักการสำคัญดังนี้คือ อาชญากรรมเกิดจากองค์ประกอบ 3 ประการเข้ามาเกี่ยวข้อง ได้แก่

- ประการที่ 1 ผู้กระทำความผิดที่ได้รับแรงจูงใจ (motivated offenders) เช่น พวกวัยรุ่นผู้ซึ่งไม่มีงานทำหรือผู้ซึ่งติดยาเสพติด เป็นต้น
- ประการที่ 2 เป้าหมายที่เหมาะสม (suitable targets) เช่น บ้านหรือรถยนต์ที่ไม่ได้ใส่กุญแจ เป็นต้น
- ประการที่ 3 การขาดความคุ้มครองหรือการขาดผู้ดูแลที่มีความสามารถ (the absence of capable guardians) เช่น การที่ไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจ การไม่มีเจ้าของบ้าน ไม่มีระบบการรักษาความปลอดภัย อัตรณพ ชูบำรุง (2538: 26)

กล่าวคือ อาชญากรรมจะเกิดขึ้นไม่ได้เลยหากไม่มีองค์ประกอบทั้งสามนี้ แต่ในองค์ประกอบแรกนั้นเกี่ยวกับผู้กระทำความผิด เราก็มานิยามในส่วนขององค์ประกอบที่สองและสาม ในองค์ประกอบทั้งสองส่วนที่เหลือนี้เกี่ยวพันกัน กล่าวคือ หากมีเป้าหมายที่เหมาะสมจริง แต่หากเจ้าของบ้านให้ความคุ้มครองดูแลทรัพย์สินอยู่ในสายตาดตลอดเวลา ก็ยากที่จะเกิดอาชญากรรมได้ ในทางกลับกันถึงแม้จะไม่มีผู้คุ้มครองอยู่แต่ปิดบ้านอย่างมิดชิดและแน่นหนาแล้วก็ยากที่ผู้กระทำความผิดจะลงมือก่ออาชญากรรมได้

4. โอกาสที่จะเกิดเหี้ยอาชญากรรม

จากการศึกษาพบว่าผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคสสถานส่วนหนึ่งเท่านั้นที่มีปัจจัยที่จะทำให้เกิดโอกาส กล่าวคือมีองค์ประกอบสอดคล้องกับ ทฤษฎีโอกาสที่จะเกิดเหี้ย (The Opportunity Theory) โอกาสนี้ได้รวมเอาปัจจัยต่างๆ จากทฤษฎีตัวแบบในการดำเนินชีวิต และทฤษฎีกิจกรรมประจำวันเข้ามาไว้ด้วยกัน กลายเป็นความคิดที่ว่า ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมน่าจะมีเหตุสำคัญแบบแผนของการดำเนินชีวิตและการประกอบกิจกรรมประจำวันที่ทำให้บุคคลหรือทรัพย์สินต้องกลายเป็นเหยื่อจากผู้ที่ต้องการกระทำความผิด และความผิดเกิดขึ้นในกรณี

ที่ขาดผู้ดูแลเอาใจใส่ต่อความเป็นไปของบุคคลและทรัพย์สินอันมีค่า กล่าวได้ว่าทฤษฎีนี้มีองค์ประกอบสำคัญๆ อยู่ 4 ประการ คือ

- 1) ผู้กระทำความผิดที่มีแรงจูงใจ
- 2) เป้าหมายที่เหมาะสม อาจจะเป็นบุคคลหรือทรัพย์สิน
- 3) การขาดผู้ดูแลที่มีความสามารถ อาจจะเป็นบุคคลหรือระบบป้องกันภัยที่มีประสิทธิภาพ
- 4) ผู้ตกเป็นเหยื่อที่ขาดความรอบคอบในเรื่องความประพฤติของตนเอง อาจจะถูกกล่าวได้ว่าเป็นบุคคลที่ตั้งตนอยู่ในความประมาทหรือมีความโลภหรือมีความมกมาย ก็อาจจะเป็นได้

นายเสริมสร้างมีพฤติกรรมซึ่งไม่ได้ใส่กุญแจประตูหน้าบ้านเป็นรูปแบบของความเสียหายหนึ่งในการดำเนินชีวิต และผนวกกับกิจวัตรประจำวันที่ตนเองไม่ได้มีความสามารถในการคุ้มครองดูแลทรัพย์สินของตนเองได้คือการนอนหลับพักผ่อน รวมทั้งขาดความรอบคอบคิดว่าไม่ผิดคงไม่เป็นอะไรจึงนำไปสู่อโอกาสที่จะเกิดเหยื่อในที่สุด

นายไสวมีพฤติกรรมที่ไม่ได้เลื่อนปิดบานประตูบ้านเป็นความเสี่ยงในรูปแบบหนึ่งในการดำเนินชีวิตประกอบกับถึงแม้ว่าคนฝนครอครวจะอาศัยอยู่ข้างบนแต่ก็ไม่ได้มาดูแลทรัพย์สินที่อยู่ข้างล่างนอกจากนี้นายไสวยังได้ออกไปรับงานข้างนอกอีก ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่นำไปสู่การตกเป็นเหยื่อได้เพราะคิดว่าออกไปเพียงชั่วระยะเวลาเดียวเท่านั้นไม่น่าจะเกิดปัญหาอะไร

สรุปผลจากการศึกษาโอกาสที่จะเกิดเหยื่ออาชญากรรมพบว่าพฤติกรรมของเหยื่ออาชญากรรมที่เข้าข่ายลักษณะข้างตนยังเป็นไปในลักษณะที่ไม่มากเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้นและหลังจากการลักทรัพย์ในเคสสถานแล้ว พฤติกรรมดังกล่าวก็หายไปเนื่องจากผู้ที่ตกเป็นเหยื่อต่างตระหนักถึงผลเสียหายที่จะเกิดขึ้นภายหลังได้

1.1.2 ลักษณะสภาพแวดล้อมของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ใน เคหสถาน

1. ลักษณะของเคหสถานของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคหสถานส่วนใหญ่เป็นบ้านเดี่ยวสองชั้นและมีรั้วรอบขอบชิด แต่ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของพิชัย จินตนาภักดี (2532: 196) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการลักทรัพย์พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ในเคหสถานมีรูปแบบและประเภทของที่พิกอาศัยเป็นตึกแถวเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากกลุ่มกรณีศึกษาที่มีอยู่อย่างจำกัด

2. ลักษณะไฟฟ้าบริเวณรอบเคหสถานจากการศึกษาพบว่า บริเวณเคหสถานของกรณีศึกษาส่วนใหญ่มีไฟฟ้าที่ส่องสว่างพอสมควร โดยจากผลการศึกษาของ คณิศร์ เนียรวิฑูรย์ (2554: ง) พบว่า หนึ่งในปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมภายในชุมชน อันได้แก่ ระบบแสงไฟที่ส่องสว่าง มีความสัมพันธ์กับโอกาสเกิดอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ชีวิต และร่างกายของชุมชนย่านที่พิกอาศัยในเขตเมือง

3. ลักษณะเส้นทางในการสัญจรไปมาจากการศึกษาพบว่า ลักษณะเส้นทางสัญจรของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อนั้นเป็นเส้นทางสัญจรคล้ายหมู่บ้านแต่คนนอกสามารถเข้าออกได้ เส้นทางสามารถเชื่อมออกได้หลายทาง สอดคล้องกับการสัมภาษณ์ของ พ.ต.อ. เสริมสร้างในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเส้นทางเข้าออกของผู้กระทำความผิดว่ามักจะเลือกบ้านที่มีการเข้าออกได้หลายเส้นทางเพื่อให้ง่ายต่อการหลบหนี

ผลจากการศึกษาพบว่าสภาพแวดล้อมของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคหสถานส่วนใหญ่เชื้อต่อการทำให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ได้แก่ การที่เหยื่ออยู่ในซอยหรือบริเวณที่มีผู้คนสัญจรไปมาเข้าออกได้อย่างสะดวก ซึ่งน่าจะเป็นลักษณะที่เหมาะสมต่อการก่ออาชญากรรมเพราะคนที่อยู่บริเวณดังกล่าวอาจไม่สังเกตเห็นเนื่องจากมีผู้คนสัญจรไปมามากมาย รวมถึงบริเวณและพื้นที่ที่ไม่มีแสงสว่างในเวลากลางคืนยังทำให้พื้นที่บริเวณนั้นเป็นจุดเสี่ยงต่อการเกิด

อาชญากรรม เพราะผู้กระทำผิดมักไม่ยอมให้มีคนเห็นเวลาก่อเหตุ หากเป็นช่วงกลางคืนจึงเลือกบริเวณที่มีแสงสว่างน้อยในการอำพรางตัวและก่อเหตุอาชญากรรม

1.1.3 แนวทางการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคสสถาน

จากการศึกษาพบว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคสสถานทั้งหมด มีแนวทางในการป้องกันเคสสถานของตนเองแต่จะมีระดับการป้องกันในระดับที่แตกต่างกันออกไป ดังจะสามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

ระดับการป้องกัน	แนวทางการป้องกัน
การป้องกันในระดับเบื้องต้น	การป้องกันโดยเพิ่มความระมัดระวังทรัพย์สินของตนเอง
การป้องกันระดับที่ 2	การป้องกันโดยการลดช่องว่างของโอกาสในการตกเป็นเหยื่อ การใช้อุปกรณ์เสริมในการป้องกันการลักทรัพย์ในเคสสถาน
การป้องกันระดับที่ 3	การป้องกันโดยการสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนรอบข้าง

การป้องกันในระดับเบื้องต้น การป้องกันในระดับนี้คือการเพิ่มระมัดระวังในชีวิต และทรัพย์สินของตนเองให้มากขึ้น ได้แก่ การลือคประตูหน้าต่างเคสสถานอย่างรอบคอบ ใส่กุญแจหน้าบ้านก่อนเข้าออกทุกครั้ง ไม่วางทรัพย์สินให้เป็นที่ล่อต่อล่อใจแก่ผู้สัญจรไปมา ซึ่งเป็นแนวทางที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมดยึดถือและปฏิบัติเนื่องจากสามารถทำได้โดยทันทีหลังจากเกิดเหตุอาชญากรรมและไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอื่นใดๆ

“ผมจะใส่กุญแจประตูปิดไว้เลย ใครมาก็เรียกเอาแล้วผมค่อยไปเปิดให้”

นายเสริมสร้าง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

"ถ้าไม่มีคนทำงานอยู่ด้านล่างก็จะลือคประตูกะจกหรือดึงประตูเหล็กลงมาแล้ว
คล้องกุญแจไว้"

นายไสว, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2555

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือมีความระมัดระวังในสถานของตนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งแนวทางนี้สอดคล้องกับ ผลผลการสรุปจากการสัมภาษณ์ผู้เสียหายรวม 4 รายของปาริชาติ ศรีสุวรรณ (2547: 60) ที่พบว่า ผู้เสียหายใช้วิธีป้องกันการลักทรัพย์ คือ การใช้การติดเหล็กดัดที่ประตูหน้าต่าง ใส่กุญแจประตูบ้านทุกครั้งก่อนออกนอกบ้าน

การป้องกันในระดับที่ 2 เป็นระดับการป้องกันที่มีมาตรการที่เข้มขึ้นขึ้นโดยมีการ ติดตั้งอุปกรณ์ต่างๆ ในลักษณะที่จะเป็นการช่วยๆไม่ให้อาชญากรรมเกิดขึ้นได้โดยง่ายซึ่งจะเห็นได้ว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีความรู้สึกหวาดระแวงต่ออาชญากรรมมากขึ้น

"ก็ให้ช่างมายกรั้วบริเวณหลังบ้านให้สูงขึ้นและก็ให้ยกกระเบื้องใส่ที่อยู่บนหลังคา ออกแล้วนำกระเบื้องปกติมาใส่ นอกจากนั้นก็นำตระแกรงมาติดทั้งหน้าบ้านและหลังบ้าน"

นายอบอูน, สัมภาษณ์, 29 กุมภาพันธ์ 2555

"เนี่ยก็ติดไป 12 ตัว ตัว รวมถึงลานจอดรถ ประตูทางเข้า และสนามเล่นกีฬาภายใน
โรงยิมด้วย"

นายหนูน้อย, สัมภาษณ์, 20 มีนาคม 2555

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าความปลอดภัยในระดับนี้จะแลกมาการเสีย ค่าใช้จ่ายในการมีระบบป้องกันที่ตัวเองเองมีความมั่นใจว่าจะสามารถได้รับความปลอดภัยและ

สามารถลดช่องว่างในการประกอบอาชีพการงานได้ สอดคล้องกับการศึกษาวิจัย แบบแผนการดำเนินชีวิตผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำ: กรณีศึกษาพวกมัดแยะย่องเบา (2549: 2) โดยข้อเสนอแนะในการป้องกันควบคุมการเกิดของอาชญากรรมแนวทางที่สามได้แก่ การป้องกันอาชญากรรมโดยตัดช่องโอกาสในการกระทำผิด แนวทางนี้มีได้เน้นที่การป้องกันมิให้เกิดตัวอาชญากร ไม่สนใจว่าสังคมจะลงโทษอย่างไร แต่สนใจว่าทำอย่างไรจะสามารถหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ หรือทำอย่างไรให้อาชญากรประทุษร้ายต่อเหยื่อยากยิ่งขึ้น โดยวิธีการสร้างสิ่งป้องกันภัยทั้งเชิงรูปธรรมหรือในลักษณะที่เป็นกายภาพ เช่น การติดตั้งลูกกรง สัญญาณเตือนภัย การให้อุปกรณ์เครื่องมือต่างๆรวมทั้งการป้องกันมิให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

การป้องกันในระดับที่ 3 คือ การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนบ้านบริเวณใกล้เคียงซึ่งจากผลการศึกษาพบว่ามีส่วนช่วยให้เกิดการป้องกันได้เป็นอย่างดี โดยจากการศึกษาผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมนั้นการป้องกันในระดับนี้เป็นลักษณะของการป้องกันในเชิงนามธรรมแต่มีประสิทธิภาพดี

“ก็หลานชานที่อยู่บ้านติดกันนี้แหละเค้าเป็นคนเห็น”

นางหทัย, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2555

“ข้างบ้านโทรศัพท์ไปบอกว่าเห็นรถป.เก่ามาที่โรงยิม”

นายหนูน้อย, สัมภาษณ์, 20 มีนาคม 2555

จะเห็นได้ว่าในการป้องกันระดับนี้เป็นการสร้างความสัมพันธ์จนทำให้เกิดความสนิทจึงเป็นเหตุให้มีการพูดคุยระหว่างเพื่อนบ้านในละแวกเดียวกัน หรือบางครั้งความสัมพันธ์เกิดจากการที่มีบ้านเรือนของเครือญาติตั้งอยู่ใกล้เคียงจึงทำให้เกิดความระแวดระวังให้ซึ่งกันและกัน การมีคนช่วยดูแลในยามที่เราไม่สามารถป้องกันได้นับว่าเป็นการป้องกันที่ส่งผลดีต่อผู้ที่ตกเป็นเหยื่อเพราะสามารถป้องกันได้อย่างทันท่วงทีสอดคล้องกับ Delaplane Mr และ Mrs. ที่ได้กล่าวถึงผลกระทบต่อเหยื่อ (ม.ป.ป.: 165) โดยหนึ่งในเรื่องมาตรการในการป้องกันเพื่อลดความเสี่ยงในการลักทรัพย์ คือการ5.

พูดคุยกับเพื่อนบ้านเพื่อถามในเรื่องต่างๆ และนอกจากนี้โครงการอย่างเพื่อนบ้านระวังภัยก็ถือเป็นโครงการที่ทำให้ผู้ที่อยู่อาศัยตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนบ้านกับเพื่อนบ้านต่อบทบาทของผู้คอยเฝ้าระวังอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี

2.4 การอธิบายแนวทางการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคสสถานด้วยแนวความคิดเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม (CPTED)

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่าเหยื่ออาชญากรรมมีการป้องกันการตกเป็นเหยื่อไปในทิศทางเดียวกันคือการเพิ่มระมัดระวังในชีวิตและทรัพย์สินของตนเองให้มากขึ้น ได้แก่ การล็อคประตูหน้าต่างเคสสถานอย่างรอบคอบ ใส่กุญแจหน้าบ้านก่อนเข้าออกทุกครั้ง ไม่วางทรัพย์สินให้เป็นที่ล่อตาล่อใจแก่ผู้สัญจรไปมา ซึ่งเป็นแนวทางที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมดยึดถือและปฏิบัติ เนื่องจากสามารถทำได้โดยทันทีหลังจากเกิดเหตุอาชญากรรม

แนวคิดในการป้องกันอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม (Crime Prevention Through Environmental Design – CPTED) นั้นกล่าวถึงการปรับสภาพแวดล้อมและใช้ประโยชน์สภาพแวดล้อมในการลดโอกาสการก่ออาชญากรรมและช่วยทำให้สภาพแวดล้อมดูปลอดภัยไม่น่ากลัว หลีกเลี่ยงหรือกฤษฎีของการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม โดย 1 ใน 4 ข้อ คือ Timothy 2008 (อ้างอิงใน อุนิษา เลิศโตมรสกุลและคณะ, 2554: 11)

การป้องกันโดยการสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนรอบข้าง

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มกรณีศึกษาส่วนใหญ่ รู้จักกับเพื่อนบ้านเป็นอย่างดี มีการทักทายพูดคุยกัน มีเบอร์โทรศัพท์ที่ใช้ในการติดต่อ มีการหยิบยื่นไมตรีด้วยสิ่งของเป็นครั้งคราว รวมไปถึงมีการประสานความร่วมมือกับเพื่อนบ้านในละแวกบ้านใกล้เคียงและคนในชุมชนในการป้องกันอาชญากรรมได้ในระดับหนึ่ง

“ผมก็ไปขอเบอร์โทรศัพท์ของคนในซอยเนี่ย แล้วก็พิมพ์ใส่กระดาษแล้วก็ปิ่นแจก”

นายเสริมสร้าง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2554

“คืออย่างหนึ่งเรารู้จักคนเยอะ สมมติบ้านทางนั้นอยู่ใช้ใหม่ครับเราจอดรถไว้หน้าบ้าน ใครเดินผ่านมาหรือใครมาดูรถยังเงี่ย เขาก็จะช่วยดูหรือมองให้เราแหละ”

นายไสว, สัมภาษณ์, 16 กุมภาพันธ์ 2555

และจากความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านและชุมชนดังกล่าวสอดคล้องกับหลักการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective Management and Maintenance) ของ Timothy 2008 (อ้างอิงใน อุนิษา เลิศโตมรสกุลและคณะ, 2554: 12) ซึ่งเป็นหลักการส่วนหนึ่งของหลักการป้องกันอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม(CRIME PREVENTION THROUGH ENVIRONMENTAL DESIGN – CPTED) กล่าวคือ เรื่องนี้เป็นความร่วมมือ สมัคสมาน กลมเกลียวของคนในชุมชน ซึ่งมีความห่วงใย ห่วงแทนพื้นที่ชุมชนของตน ร่วมกันสร้างความน่าอยู่ ร่วมรื้อนให้กับชุมชน โดยการจัดกิจกรรมพบปะสังสรรค์ตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการในส่วนที่ร่วมกันของชุมชน โดยทั่วไปในชุมชน อาจจะมีที่รกร้างพื้นที่ที่ไม่ได้ใช้สอย สิ่งปรักหักพัง ต้นไม้พงหญ้า บ้านร้าง บางครั้งกลายเป็นที่เสื่อมโทรม ที่ช่องสุ่มพวกมิจฉาชีพ ชุมชนต้องสอดส่องดูแล กำจัดที่รกร้างให้โปร่งตา ไม่เป็นพื้นที่ล่อแหลมให้เกิดอาชญากรรม และสอดคล้องกับแนวคิดของCromwell และคณะ เรื่อง Breaking and Entering: An Ethnographic Analysis of Burglary (1991: 40, อ้างถึงใน Reid, 1997: 288) ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่าโมยส่วนใหญ่เห็นว่าเพื่อนบ้านที่ตื่นตัวในการระมัดระวังภัยมีประสิทธิภาพในการขัดขวางต่อการเข้าไปลักทรัพย์ในเคหะสถานมากที่สุด

นอกจากนี้แล้วจากการศึกษาของ Amorn Wanichwiwatana ในเรื่อง Survey of Crime Reduction through Architectural Design: A Case Study of Bangkok Metropolitan, Pratumwan district พบว่า การมีส่วนร่วมของพลเมืองกลายมาเป็นส่วนประกอบหลักที่สำคัญสำหรับการประสบความสำเร็จในหลักการการป้องกันอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม

อย่างไรก็ดีจากการศึกษาผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่ามี การป้องกันอาชญากรรมตามแนวทางการป้องกันอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อมเพียงบางส่วน ซึ่งอาจ

เนื่องมาจากข้อจำกัดด้านพื้นที่ทางกายภาพของเคสสถานซึ่งมีรูปแบบโครงสร้างที่ยากต่อการปรับเปลี่ยนได้ พื้นที่มีอยู่อย่างจำกัด สร้างมานานหลายสิบปี หรือข้อจำกัดทางด้านงบประมาณ จึงทำให้การสร้างแนวพุ่มไม้ หรือทางเท้าในพื้นที่กิ่งสาธารณะ เป็นไปค่อนข้างยากและกีดขวางทางสัญจรไปมาของคนในชุมชน

ผลจากการศึกษาพบว่า หลังจากเกิดเหตุการณ์อาชญากรรมขึ้นแล้วเหยื่ออาชญากรรมการลักทรัพย์ในเคสสถานทุกคนมีแนวทางการป้องกันเคสสถานของตนเองทั้งหมด เนื่องจากเกิดความเกรงกลัวว่าจะเกิดเหตุการณ์ขึ้นซ้ำสอง โดยมีวิธีการที่แตกต่างกันออกไปแต่เริ่มด้วยการสร้างความปลอดภัยให้กับตนเองอย่างง่าย ๆ ตั้งแต่การล็อคประตูหน้าต่างและห้องต่างๆ ให้แน่นหนามากยิ่งขึ้น จนไปถึงการใช้อุปกรณ์ในการป้องกันเคสสถานของตนเอง โดยเหยื่อที่มีฐานะมากก็จะติดตั้งอุปกรณ์ในราคาที่สูงและมากขึ้น ส่วนเหยื่อบางรายมีการต่อเติมเสริมความมั่นคงให้กับเคสสถานของตนเอง

นอกจากแนวทางการป้องกันของเหยื่ออาชญากรรมแล้วยังมีการป้องกันจากตำรวจในท้องที่เขตความรับผิดชอบอีกด้วยโดยส่วนใหญ่จะมีสายตรวจออกตรวจตราในทุกวันแต่อาจจะมีเวลาที่แตกต่างกันออกไปบางครั้งและมีการลงนามในตู้แดงที่อยู่ใกล้กับบริเวณที่เกิดอาชญากรรมด้วยความอุ่นใจของเหยื่อและประชาชนที่อาศัยอยู่โดยรอบ

1.2 ข้อจำกัดในการวิจัย

จากการที่ผู้วิจัยได้ใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลและทำวิจัยมาเป็นเวลาพอสมควรนั้น ทำให้ผู้วิจัยได้พบกับปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการทำงานวิจัย ดังต่อไปนี้

1.2.1 มีความลำบากในการค้นหาข้อมูลและติดต่อเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคสสถานในแต่ละราย เนื่องจากขณะที่เหยื่อไปให้ข้อมูลกับตำรวจบางครั้งก็ไม่ได้ให้ข้อมูลอย่างครบถ้วน เช่น ไม่มีชื่อและนามสกุล ไม่มีเบอร์โทรศัพท์ติดต่อ หรือไม่มีเลขที่บ้านที่เกิดเหตุอย่าง

ชัดเจน หรือบอกเลขที่บ้านอย่างคร่าวๆ ไม่ได้บอกตำแหน่ง ซอย หรือหมู่บ้าน อย่างละเอียดทำให้บางรายไม่สามารถติดตามตัวได้ ซึ่งสามารถชี้แจงปัญหาแยกย่อยได้อีก กล่าวคือ

กรณีติดต่อทางโทรศัพท์

- ไม่สามารถติดต่อทางโทรศัพท์ได้ บางครั้งไม่มีคนรับสายหรือปิดเครื่องไป
- เบอร์โทรศัพท์ของเหยื่อได้ถูกเปลี่ยนไปแล้วหรือมีเจ้าของเบอร์คนใหม่ไปแล้ว
- เหยื่อไม่ให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์และตัดสายทิ้งทันที

กรณีเดินทางไปที่บ้าน

- ไปถึงบ้านแล้วเป็นบ้านร้าง ไม่มีคนอยู่บ้าน หรือเจ้าของย้ายไปอยู่ที่อื่นแล้ว
- ไปถึงบ้านแล้วเจ้าของบ้านไม่ได้อยู่ในเวลาดังกล่าวทำให้ต้องใช้เวลาคอย
- ไปถึงบ้านแล้วคนที่ตกเป็นเหยื่อไม่ใช่เจ้าของบ้านเป็นเพียงคนมาเช่าอาศัยหรือเป็นเพียงลูกจ้างซึ่งเจ้าของบ้านก็ไม่สามารถจะตามตัวให้ได้
- ไปถึงบ้านแล้วเจ้าของบ้านไม่ให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์

นอกจากนี้หากหาที่อยู่ไม่พบยังต้องขอความช่วยเหลือจากทางไปรษณีย์โดยต้องให้เจ้าหน้าที่ไปรษณีย์ช่วยชี้จุดพิกัดของที่อยู่ที่รวมถึงให้พาไปยังที่อยู่นั้นๆด้วย ซึ่งบางข้อมูลของปีพ.ศ. 2549 จนถึงปี พ.ศ.2551 ก็หาข้อมูลพบ บางข้อมูลก็หาไม่พบเนื่องจากได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงบ้านเลขที่จากบ้านเลขที่เดิมเป็นบ้านเลขที่ใหม่เพื่อรองรับการขยายตัวของจำนวนที่อยู่อาศัยจากทางสำนักงานเขตไปได้ไม่นาน โดยทางไปรษณีย์ก็ใช้ข้อมูลใหม่จากทางสำนักเขต จึงทำให้ยากในการค้นหาข้อมูลและบางครั้งก็หาข้อมูลของเหยื่อไม่ได้ รวมถึงหากเพื่อนบ้านของเหยื่อรายใดเกี่ยวข้องหรือเห็นเหตุการณ์หรือพฤติกรรมของคนร้ายดังกล่าวก็จำเป็นที่จะต้องขอความร่วมมือในการสัมภาษณ์เพื่อความสมบูรณ์ของข้อมูลในการทำงานวิจัย

1.2.2 การสร้างความเชื่อถือให้กับเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคสสถาน มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูลโดยไม่ได้ขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ดังนั้นจึงต้องแนะนำตัวและจุดประสงค์ที่มาพบกับเหยื่ออย่างชัดเจน เพราะบางครั้งผู้วิจัยไม่ทราบ

เบอร์โทรศัพท์ในการติดต่อจำเป็นต้องเดินทางมาที่บ้านเลย ซึ่งบางรายผู้วิจัยจำเป็นต้องแสดงบัตรประจำตัวประชาชนและบัตรประจำตัวนิติเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจว่ามาหาเพื่อเก็บข้อมูลในการทำวิจัย ไม่ได้เป็นมิชชันนารีที่แฝงตัวเข้ามาหลอกลวง บ้างครั้งในตอนแรกเหยื่อให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์เหยื่อที่หน้าประตูรั้วโดยตัวเหยื่อเองอยู่ในบ้าน เหยื่อได้แสดงความเห็นว่า เคยมีคนมาขอข้อมูลอยู่บ่อยๆ บางครั้งก็มาขายของบ้าง บางครั้งมีท่าทีไม่น่าไว้วางใจ ซึ่งผู้วิจัยเองก็เข้าใจและเห็นดีด้วยที่เหยื่อระมัดระวังตัว

1.2.3 วิกฤตอุทกภัยในปีพ.ศ.2554 เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมที่ล่าช้า เนื่องจากที่อยู่อาศัยของเหยื่อบางรายถูกน้ำท่วม บางรายท่วมถึงระดับเอว อย่างเช่นพื้นที่บริเวณเขตลาดปลาเค้า จึงต้องรอให้น้ำลดเสียและใช้เวลาฟื้นฟูสภาพบ้านเรือนให้อยู่ในสภาพปกติและให้เหยื่อได้ดำเนินชีวิตอย่างปกติเสียก่อนถึงจะไปสัมภาษณ์ได้

1.3 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาวิจัย "การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคสสถาน: ศึกษากรณีเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลโชคชัย เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร" โดยใช้ข้อมูลการเก็บข้อมูลทางมานุษยวิทยา จากกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 8 ราย ทำให้พบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของการลักทรัพย์ในเคสสถานนั้นเป็นอย่างไร ผลจากการศึกษาดังกล่าวทำให้มีข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป ดังต่อไปนี้

1.3.1 ในการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการสัมภาษณ์เหยื่ออาชญากรรมเฉพาะเพียงหนึ่งเขตในพื้นที่ในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น ซึ่งก็สามารถอธิบายลักษณะของเหยื่ออาชญากรรมและสภาพแวดล้อมได้แต่ยังไม่ทั่วถึง ดังนั้นหากมีการวิจัยในครั้งต่อไปผู้วิจัยอาจจะต้องมีการขยายขอบเขตให้ครอบคลุมทุกเขตและขยายวงกว้างออกไปอีกด้วย

1.3.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับตัวของผู้กระทำความผิดด้วยเพื่อจะได้เห็นมุมมองในการก่อเหตุอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งยังมีส่วนสำคัญในการช่วยลดการเกิดอาชญากรรมได้หากทราบถึงสาเหตุของการก่ออาชญากรรมทั้งสองฝ่าย

1.3.3 ควรมีการศึกษาการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำๆ เช่นเคยตกเป็นเหยื่อมากกว่า 2 ครั้งขึ้นไป โดยคัดเลือกเฉพาะเหยื่ออาชญากรรมที่ตกเป็นเหยื่อซ้ำเพื่อนำมาสัมภาษณ์ ซึ่งน่าจะมีประโยชน์ในแง่ของการรู้จุดบกพร่องหรือความผิดพลาดของผู้ตกเป็นเหยื่อ

6.4 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

6.4.1 ผู้วิจัยประสงค์ให้มีหน่วยการในการจัดเก็บและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไว้แยกออกมาจากหน่วยงานความรับผิดชอบอื่นๆ และอยากให้มีการแบ่งแยกข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมในรูปแบบที่แตกต่างออกไป เพื่อจะได้เป็นศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนข้อมูลปรึกษาและแสดงความคิดเห็นของเหยื่ออาชญากรรม เพราะโดยการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจอาจไม่ครอบคลุม อีกทั้งด้วยภาระงานของตำรวจที่หนักอยู่แล้ว

6.4.2 รัฐบาลควรมีส่วนช่วยในการให้ความคุ้มครองประชาชนให้มากขึ้น โดยการติดตั้งกล้องวงจรปิด หรือติดตั้งเสาไฟให้แสงสว่างตามถนนหนทาง หรือออกประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในบริเวณที่เกิดอาชญากรรมขึ้นบ่อยครั้งทราบอย่างสม่ำเสมอและให้ทราบโดยทั่วถึง

6.4.3 สำหรับประชาชนโดยทั่วไปแล้วควรมีมาตรการในการป้องกันตัวเองและทรัพย์สินก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์หรือก่อนที่จะตกเป็นเหยื่อ ซึ่งการป้องกันดังกล่าวน่าจะเป็นหนทางที่ดีที่สุดที่เพียงพอจะพิทักษ์และดูแลทรัพย์สินของตนเองได้เพื่อจะได้ไม่เสียทรัพย์สินและไม่ต้องปะทะหรือเผชิญหน้ากับคนร้ายที่มาก่อเหตุและควรระมัดระวังคนที่มีความสนิทสนมหรือรู้จักเพราะถึงแม้ว่าผลงานวิจัยจะไม่ได้พิสูจน์พบว่าผู้ที่มีความรู้จักจะไม่ได้เป็นสาเหตุในการก่ออาชญากรรมแต่ก็เป็นช่องว่างหนึ่งที่ประชาชนควรให้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ